

DE ONDERWERELD
Blind Verleden

T I M L O B L E S

DE ONDERWERELD

BLIND VERLEDEN

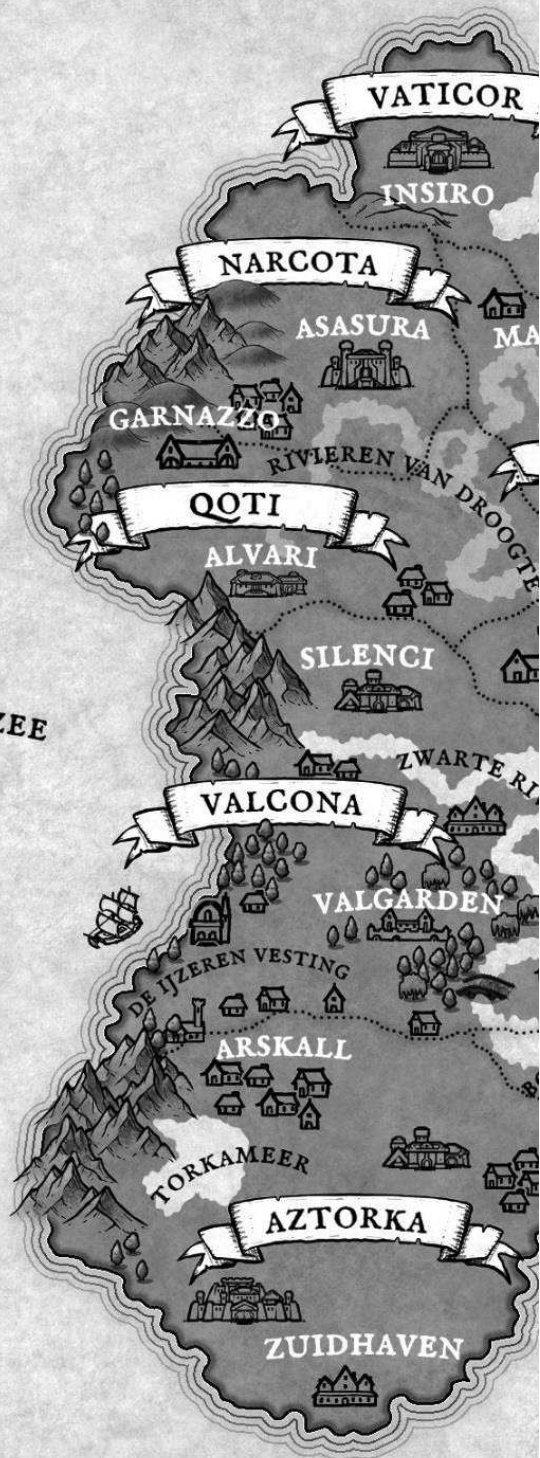
DE ONDERWERELD – BLIND VERLEDEN
1^e druk ©2025 Tim Lobles

Omslagontwerp, illustraties: Tim Lobles
Vormgeving omslag: Rebecacovers
Fotografie: Johan Haringsma
Wereldkaarten: Bart-Jan Plenter & Tim Lobles
Druk: Brave New Books
ISBN: 978 94 6520 062 0

*Speciale dank aan Pauline van Deursen, Johan Haringsma en
Bart-Jan Plenter*

WESTERSE ZEE

VATICOR

INSIRO

NARCOTA

ASASURA

MA

GARNAZZO

RIVIEREN VAN DROGTE

QOTI

ALVARI

SILENCI

VALCONA

ZWARTE RI...

VALGARDEN

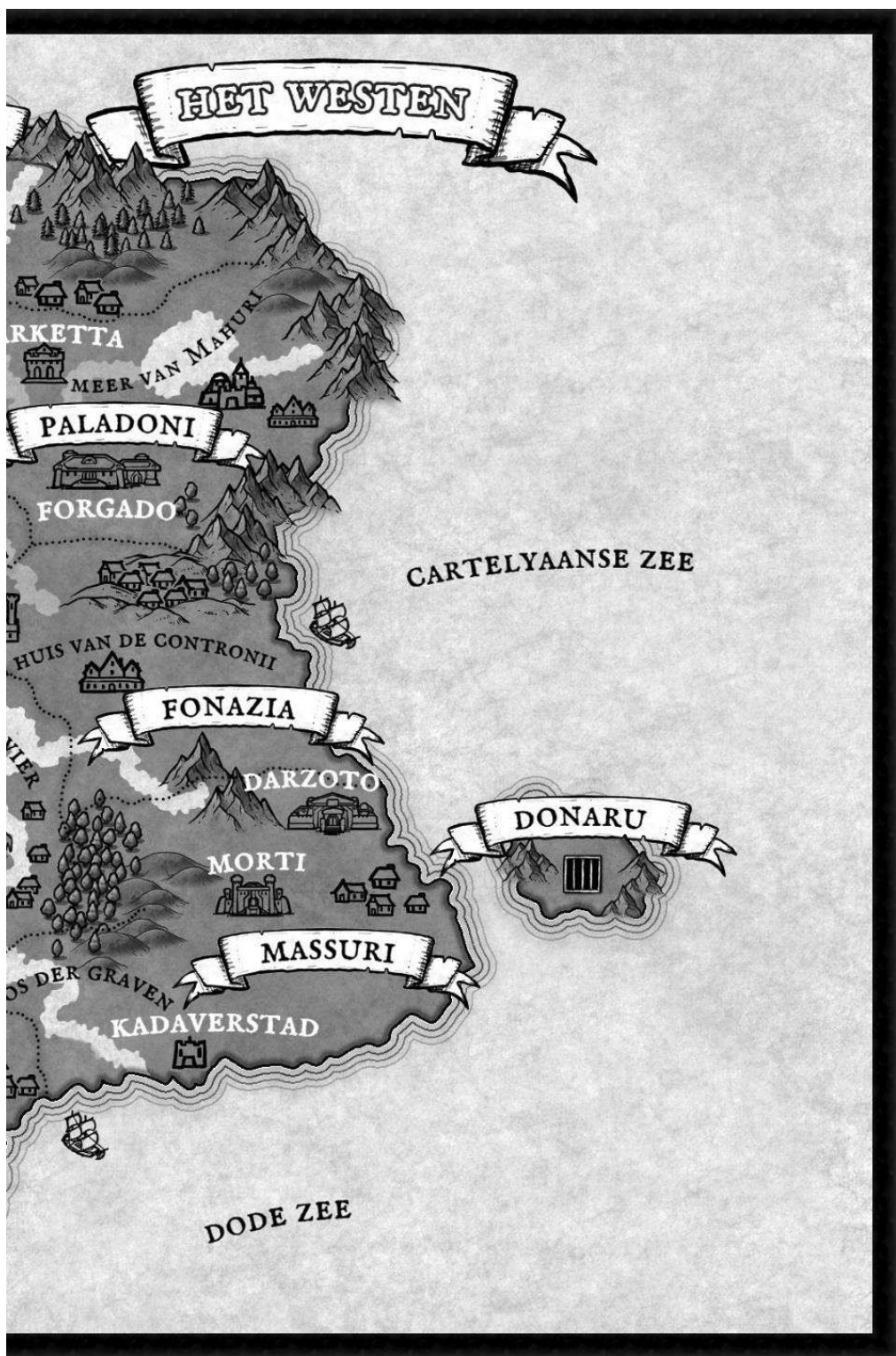
DE IJZERE VESTING

ARSKALL

TORKAMEER

AZTORKA

ZUIDHAVEN

HET WESTEN

RKETTA

MEER VAN MAHURI

PALADONI

FORGADO

CARTELYAANSE ZEE

HUIS VAN DE CONTRONI

FONAZIA

DARZOTO

MORTI

DONARU

MASSURI

OS DER GRAVEN

KADAVERSTAD

DODE ZEE

HET OOSTEN

MISTIGE ZEE

VALAMI

LANEYA

DENAYA

NAR

HUIZE PANESHKO

DE TEMPEL VAN
NAGAZI

DALMAO

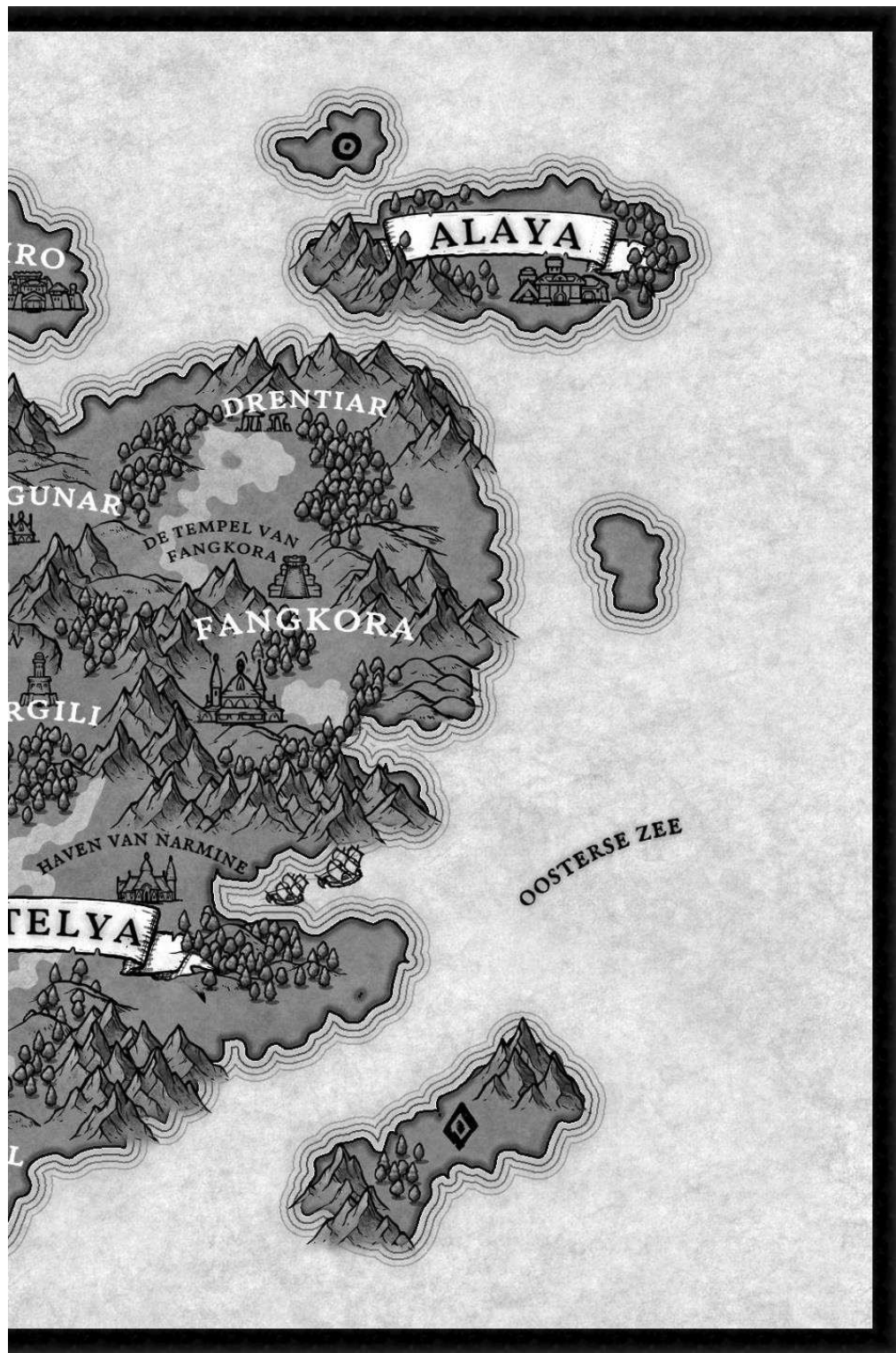
MARKUDAMEER

CART

CARTELYAANSE ZEE

FALORI'S HA

1. Dodger

Het voertuig stond abrupt stil. Kort daarna sloeg een deur naast hem open en stevige handen trokken hem naar buiten. Een kille wind sneed langs zijn ontblote onderarmen, een vervuilde lucht drong zich op.

Iemand maakte zijn boeien los en verwijderde zijn blinddoek. 66 wreef over zijn polsen, knipperde een paar keer met zijn ogen. De lucht kleurde vuurrood en wierp een gloed over vervallen industriegebouwen. Een zwarte rookdeken kronkelde er tussendoor.

Achter hem klonk het geluid van een motor die opnieuw startte. Hij staarde naar het spiegelbeeld in de geblindeerde ramen van de jeep. Het spiegelbeeld van een getinte jongen rond de achttien jaar. Een spiegelbeeld waar hij pas twee maanden aan had kunnen wennen.

De jeep maakte een wijde bocht om te keren en verliet de straat. Enkele ogenblikken nam 66 de omgeving in zich op. De gebouwen hielden zich grotendeels in schaduwen. Voor hem lag een loods waar een groepje mensen naar binnen ging. Verder zag de straat er verlaten uit.

Waar ben ik? Waarom ben ik hiernaartoe gebracht?

Een stem wekte hem uit zijn gedachten. ‘Jij bent nieuw hier, hè?’

Hij keek op. Voor hem stond een jongen van zijn leeftijd. De mouwen van zijn oversized vest waren opgestroopt en zijn onderarmen verzaadden zijn gespierde bouw. Hij had een zorgeloze blik in zijn zeeblauwe ogen, die deels werden bedekt door witblond haar. Een zwarte sigaret bungelde uit zijn mond.

‘Heb je gezeten in Carmariz?’

66 volgde de blik van de jongen naar zijn onderarm; de tatoeage van zijn nummer die de tweede dag in de gevangenis was gezet, was nog altijd te zien. Hij bedekte de tatoeage met zijn mouw. ‘Misschien. Heb

je daar zelf gezeten?’

‘Ik heb wat “kennissen” die daar hebben gezeten. Zou niet met je willen ruilen. Al kan het altijd slechter. Je was waarschijnlijk net op tijd... Ik zou inschatten dat je iets te oud bent voor een jeugdgevangenis – en ik ben redelijk goed in leeftijden schatten.’

De jongen bestudeerde hem een tijdje. ‘Charlie Aylward,’ zei hij uiteindelijk. Hij blies een rookwalm uit. ‘Wie ben jij?’

66 zweeg.

‘In de gevangenis was ik “Nummer 66”, zoals je al had gezien.’

‘Je bent niet meer in de gevangenis.’

‘Zodra ik mijn echte naam weet, laat ik het je weten.’

Charlie keek hem verrast aan. ‘Je – weet je *naam* niet?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik weet helemaal niets meer van de tijd voordat ik in de gevangenis zat. Kan je me vertellen waar ik ben?’

‘Je bent in de buurt van Valgarden. In het district Valcona?’ Het puntje van Charlies sigaret gloeide op, waarna hij een nieuwe rookwolk uit zijn mondhoek liet ontsnappen richting de rode hemel. ‘Het zegt je helemaal niets of wel? *Fucked up*... Maar “Nummer 66”? Best een kutnaam, niet dan? Die tattoo is semi-permanent en gaat waarschijnlijk snel vervagen, dus daar hoef je niet bang voor te zijn. Laat mij je zeggen hoe je heet...’ Hij tikte op zijn sigaret, waar stukjes as vanaf dwarrelden en staarde een paar tellen diep in zijn ogen.

‘Dodger, zo heet je vanaf nu.’

‘Dodger?’

‘Ja. Komt uit een verhaal dat ik ooit gelezen heb. Geen naam die je elke week hoort, toch? Klinkt een stuk beter dan “Nummer 66”... En daarnaast zou het ook wel een beetje apart zijn als je je eigen naam zou bedenken, vind je niet?’

‘Zeker... maar m’n naam krijgen van iemand die ik net twee minuten ken is natuurlijk niet apart.’

Charlie grinnikte. ‘Daar heb je een punt.’ Hij tikte het laatste restje van zijn sigaret op straat. ‘Maar beter dan geen naam.’

Daar kon hij Charlie geen ongelijk in geven.

Het was een raar idee dat hij zojuist een naam had gekregen van iemand die hij net kende. Maar hij had belangrijkere dingen aan zijn hoofd. Waarom was hij hiernaartoe gebracht?

‘Oké...’ zei hij. ‘Wat is daar trouwens in die loods waar die mensen naar binnen gaan?’

‘Ik vroeg me al af wanneer je dat zou vragen. Misschien kan ik je introduceren...’ Er krulde een glimlach op Charlies gezicht. Hij wierp een blik op de loods tweehonderd meter verderop. ‘Je bent vast niet voor niets naar deze plek gebracht, Dodger.’

2. De loods

Ruim tien minuten verstreken. Dodger staaarde naar de ingang van de loods en voelde een koude windvlaag over zijn rug. De deur ging open en vanachter twee brede mannen met volle baarden verscheen Charlie. Toen zijn blik die van Dodger kruiste, gebaarde hij hem mee te komen. Hij stond op en volgde hem de loods in. Het was er schemerig en koud. Rookwalmen trokken langs het blauwachtige licht van de tl-buizen, een weeïge geur kwam hen tegemoet. In het midden van de loods stond een grote, ijzeren kooi van zo'n tien bij tien meter. Een aantal ongere voorbijgangers groette Charlie met een kort knikje.

Kon hij Charlie vertrouwen? Dodger wist het niet. Wat hij wel wist, was dat hij zo snel mogelijk geld nodig had. En daar had Charlie een oplossing voor. Een gevecht in deze oude loods; geen wapens, weinig regels. Eén tegen één. Als hij zou winnen, zou hij hier goed voor betaald worden. Toch voelde dit als bijzaak. Stel dat Charlie gelijk had? Stel dat iemand hem met een reden naar deze plek had laten brengen?

In de kooi was al een gevecht bezig. Er klonken luide kreten van een aantal toeschouwers. Anderen stonden enigszins ongeïnteresseerd te roken bij een bar een paar meter verderop.

Dodger en Charlie stonden stil bij een zwarte balie en een gerimpelde man keek hen aan tussen zijn smalle oogleden. Hij hield een sigaret die bijna was opgebrand tussen zijn duim en middelvinger. Langzaam nam hij een trek, het laatste restje brandde op tot zijn vingertoppen terwijl hij zijn blik van Dodger naar Charlie liet glijden.

‘Is dit die nieuwkomer waar je het over had?’ klonk zijn doorrookte stem.

‘Dit is ‘m,’ zei Charlie.

Hij wendde zich tot Dodger. ‘Je hebt geluk dat Aylward je mee heeft gebracht, jongen. Eén van de deelnemers is niet komen opdagen. Ik kan je vandaag direct voor hem in de plaats laten meedoen.’

‘Oké – ja, is goed,’ antwoordde Dodger.

‘Naam?’ De man hield zijn pen in de aanslag.

‘Dodger,’ zei Charlie met een stelligheid die deed vermoeden dat Dodger deze naam al zijn hele leven droeg.

De man keek op.

‘Dodger?’ vroeg hij.

Charlie knikte en richtte zich op de kooi, waar schijnbaar iets gebeurde; het publiek begon luider te schreeuwen.

‘De regels zijn simpel...’ zei de man en hij blies een wolk in Dodgers gezicht. ‘Geen wapens. Je vecht door tot de ander niet meer opstaat of opgeeft bij de wedstrijdleider. Geen klappen onder de gordel. Als een opdracht afkomstig van de wedstrijdleider wordt genegeerd, volgt een schorsing van minimaal twee wedstrijden en gaat je eventuele overwinning – en dus prijzengeld – automatisch verloren. Je vecht tegen Polazki. De match vindt plaats na het volgende gevecht.’

Ze liepen weg en het gezicht van Charlie beloofde weinig goeds.

‘Wat is er? Weet je iets over m’n tegenstander?’ vroeg Dodger.

‘Ja, Polazki is de nummer vijf van het klassement...’ zei Charlie. ‘Ik heb natuurlijk geen idee wat je kunt – maar reken er niet op dat het makkelijk gaat worden. Ik heb weleens tegen hem gevochten... Ik had gewonnen, maar het is geen fijne tegenstander – zeker niet om tegen te beginnen. Eén voordeel: hij is niet heel snel... maar hij slaat tegenstanders wel regelmatig in twee klappen knock-out.’

Dodger keek op. ‘In twee klappen?’

Charlie knikte. ‘Soms in één. Wie weet keert je geheugen dan in één klap terug...’ Hij grijnsde. ‘Maar ik zou het niet aanraden. Hou hem een beetje op afstand. Hoe meer je in zijn *zone* bent, des te moeilijker je het jezelf maakt.’ Hij staaarde naar de kooi. ‘En reken trouwens niet op steun van het publiek. Je bent nieuw, je hebt nog helemaal niets bewezen. Tot je aan de winnende hand bent, zullen ze tegen je zijn; zo

werkt dat nou eenmaal hier.’

Ze gingen aan de rand van de kooi staan op de eerste verdieping. Kort daarna begon de eerste wedstrijd. Dodger zag een gevecht dat er hard aan toeling en hem weinig op zijn gemak stelde. Hij begon de spanning voor zijn eigen wedstrijd te voelen. Zou hij ooit eerder gevochten hebben? Hij balde zijn vuisten en in gedachten bewoog hij door de kooi. In de gevangenis was hij erin geslaagd om bij geen enkel gevecht betrokken te raken. Op dit moment had hij daar weinig aan. Zijn armen waren gespierd en hij had een aantal littekens op zijn lichaam. Dit hoefde niet per se iets te zeggen over zijn ervaring met gevechten. En als hij Charlie mocht geloven, was Polazki geen tegenstander bij wie hij de tijd zou krijgen om er rustig achter te komen of hij bekend was op dit terrein. Toen het tweede gevecht bijna beslist leek, voelde hij een hand die hem meetrok.

‘Jouw beurt,’ zei een hese stem.

Voor hij het wist, stond hij bij de trap bovenaan de ingang van de kooi, die er plotseling benauwend uitzag. Langzaam liep hij de trap af, de zenuwen raasden door zijn lijf. Een luid boe-geroep galmde door de loods toen hij de kooi in stapte. Hij zocht Charlies gezicht tussen de massa omstanders in het donker. De schijnwerpers boven de kooi verblindden hem. Hij stond er alleen voor.

Aan de andere kant stapte een jonge man de ring in. Dodger begreep nu waarom zijn tegenstanders regelmatig binnen één of twee klappen knock-out waren gegaan. Zijn bovenarmen hadden de omvang van meloenen en zijn hoofd was zeker twee keer zo breed als dat van Dodger. Zijn bovenlijf was ontbloot. Hoewel hij meer dan voldoende vet op zijn lijf had, was het ook duidelijk dat hier een behoorlijke spiermassa onder verscholen zat. Vanuit het publiek kreeg hij een warm welkom. Hij liet een zelfverzekerde blik langs de menigte gaan en klopte op zijn borst alsof de wedstrijd al in zijn voordeel was beslist.

Rookwolken dreven de kooi in en stegen op naar het plafond. Een magere man met een ingevallen gezicht stapte vanaf de zijkant naar binnen. Het gegil van de menigte nam af.

‘In de rode hoek: Polazki... in de blauwe hoek: Dodger, een nieuwkomer,’ zei de man met monotone stem. Hij keek Dodger en zijn tegenstander aan en sprak hen zacht toe. ‘Jullie kennen de regels. Geen gesodemieter, *no nonsense*; hou je daaraan. De wedstrijd is begonnen.’

Hij bewoog opzij. Dodger wankelde overdonderd achteruit terwijl het gejuw vanuit het publiek weer oplaaide. Polazki kraakte zijn brede nek en hief zijn vuisten. Hij vloog op hem af. Dodger ontweek zijn slagen. Steeds verder bewoog hij naar achteren, Polazki kwam een paar keer akelig dichtbij. Van verschillende kanten klonk gelach en in korte flitsen ontwaarde Dodger een aantal gezichten. Hoewel hij goed had geluisterd naar Charlies advies om niet te dicht bij Polazki in de buurt te komen, was dit een stuk makkelijker gezegd dan gedaan. De kooi was al vrij klein en de toeschouwers die er tegenaan stonden gedrukt, maakten de ruimte nog beklemmender.

Opnieuw haalde Polazki uit. Zijn vuist schampte de zijkant van Dodgers hoofd en bracht hem uit balans. Hij gleed naar achteren en voelde de koude stangen van de kooi tegen zijn rug. Polazki stormde op hem af. Hij haalde uit met zijn reusachtige voet, Dodger kon net op tijd opzij rollen om hem te ontwijken. Voordat Polazki opnieuw kon aanvallen, trapte Dodger tegen zijn schenen, wat hem tijd gaf om op te staan en ruimte tussen hen in te creëren.

Hij moest een keer in de buurt komen bij zijn tegenstander. Maar zelfs als hij geraakt zou worden en daarbij niet onmiddellijk knock-out ging, zou een volle treffer de wedstrijd in Polazki's voordeel beslissen.

Ze bewogen om elkaar heen en Polazki dreef hem richting de hoek. Toen viel hij aan. Dodger ontweek bukkend zijn mokerslag en gaf van onder een harde stoot op zijn kin, gevolgd door een rechtse, waarbij hij Polazki's neus voelde en zelfs kon horen kraken boven al het tumult uit. Voordat hij de kans kreeg om te herstellen, haalde Dodger nog een paar keer uit in zijn gezicht. Het bloed gutste zowel uit Polazki's neus als zijn mond. Hij deed een paar passen achteruit. Zijn ogen deden vermoeden dat hij elk moment kon omvallen en ineens leek de wedstrijd gekanteld in Dodgers voordeel.

‘Pak ‘m!’ hoorde hij enkele meters bij hem vandaan tussen al het geschreeuw.

‘Ja, pak ‘m! Pak ‘m!’ gilde een aantal mannen vanachter de tralies, waarop de toeschouwers woest ramden alsof hun levens ervan afhingen. Het duurde even voordat Dodger besepte dat ze het tegen hem hadden.

Polazki wankelde en het bloed druppelde over zijn knieën terwijl hij half naar voren gebogen hing. Hij deed een poging om zich op te richten en strompelde op Dodger af. Die ontweek opnieuw een vuist en raakte hem vervolgens vol in zijn gezicht. Polazki knalde met zijn rug tegen de kooi. Toen rolden zijn ogen naar achteren en ging hij tegen de vlakke. Zijn gigantische lichaam smakte op de grond en de wedstrijdleider liep naar hem toe. Toen Polazki weer bij bewustzijn was, zag Dodger hoe hij zijn nek boog naar de man. Die zei iets onverstaanbaars tegen hem. Een paar seconden later veerde de wedstrijdleider op en maakte met zijn armen het gebaar dat de wedstrijd over was.

‘Hatsie flatsie, klaar met Polazki!’ riep een hese stem uit het publiek. Er klonk gelach en gejuich. De man die had geroepen gaf Dodger een paar schouderklopjes tussen de tralies, alsof hij een trouwe supporter was.

Terwijl hij de trap op liep speelde het gevecht zich opnieuw af in zijn hoofd. Kon hij echt zo goed vechten? Of had hij vooral geluk gehad? Hij wist dat het ook heel anders had kunnen aflopen als Polazki hem voller had geraakt. Maar hoe langer hij erover nadacht, hoe minder hij zich kon voorstellen dat hij hiervoor nog nooit gevechten had. Zou hij ervaring met dit soort kooigevechten hebben? Of zou hij dit ergens anders hebben geleerd?

Met een triomfantelijke grijns stapte Charlie even later op hem af. ‘Je hebt *gesloopt*, man! Goed bezig!’

Voordat Dodger kon reageren, voelde hij een ferme tik op zijn schouder. Hij rook een sterke geur van sigaren en alcohol toen hij zich omdraaide.

‘Winst ophalen,’ zei een kleine man met een doorlopende wenkbrauw. ‘De balie gaat sluiten.’

‘Daar,’ wees Charlie toen Dodger om zich heen keek.

Een magere man van middelbare leeftijd met een grauw gelaat zat achter de balie. Achter hem zaten twee reusachtige mannen. De man wierp een korte blik op Dodger en zonder iets te zeggen pakte hij een stapel geld vanonder de balie, waarna hij acht biljetten naast elkaar legde. Toen stapelde hij ze en overhandigde het geld.

Dodger bestudeerde de biljetten. Er stond een dikke man op afgebeeld met slierterige haren die over zijn nek hingen. Tot zijn teleurstelling kwam het geld hem niet bekend voor. Hij snakte naar iets dat hij zou herkennen, al was het maar iets kleins.

‘Dank u wel...’ mompelde hij terwijl de man al een ijzeren luik naar beneden trok waar zijn gezicht achter verdween.

De loods liep langzaam leeg. Dodger en Charlie hadden plaatsgenomen op een stenen bankje, nadat Dodger was overladen met complimenten van toeschouwers. Charlie stond op.

‘Ik moet nog even iemand spreken; zie je zo, oké?’

Dodger knikte. Nu pas voelde hij weer hoe koud het was in de loods. Hij trok de mouwen van zijn vest verder naar beneden en wreef in zijn handen.

‘Goedemiddag. Ik zal me even voorstellen.’

Een man in pak met een hoed, ergens eind veertig, stond voor hem. Hij stak zijn hand uit. ‘Liam Bloodworth.’

‘Dodger.’ Hij schudde zijn hand en voelde een stevige handdruk. De man nam zijn hoed af. Hij had kort, donkerblond haar en grijze ogen. Zijn uiterlijk deed vermoeden dat hij een goedbetaalde baan had. Dodger vroeg zich af wat hij op een plek als deze deed.

‘Ik heb je gevecht gezien. Niet slecht. Ik heb vernomen dat je op dit moment geen onderdak hebt. Wellicht kan ik je helpen.’

‘Verhuurt u iets?’ vroeg Dodger.

Liam veegde wat stof van zijn schouder. ‘Zo zou je het kunnen noemen. Ik heb aan de achterkant van mijn huis een kamer vrij. In ruil voor een percentage van je winst zou je daar tijdelijk kunnen verblijven.

Wellicht geeft het je de tijd om wat geld te sparen.’

Dodger keek hem achterdochtig aan.

‘Woont u alleen?’

‘Ik heb een gezin. En een villa. Tamelijk ruim. Dus, wat zeg je?’

Dodger zweeg en probeerde vanuit zijn ooghoeken te zien of hij Charlie ergens kon vinden. ‘Waar zat u aan te denken?’

‘Tachtig procent van je winst. Onder voorwaarde dat je volgende week opnieuw vecht. En zeg maar “je”.’

Tachtig procent?

‘Ik zal erover nadenken.’

Liam leek op te letten of iemand hem kon horen. Toen boog hij zich naar Dodger toe. ‘Uiteraard klinkt het als een behoorlijk percentage dat je aan mij afstaat – dat is het natuurlijk ook... maar voordat je beslist, lijkt het me verstandig om je opties te overwegen. Je kunt natuurlijk ook *direct* op zoek gaan naar iets voor jezelf. Zo’n beetje alles in deze buurt zit vol, kan ik je vertellen. Ik kan merken dat je hier niet vandaan komt. Anders zou je weten dat je hier niet zomaar een kamer of pand krijgt... tenzij je meer richting de kust gaat. Daar kan je iets armoedigs krijgen, waar je veel voor betaalt. Lijkt me niet het meest praktisch.’

Weifelend staaarde Dodger hem aan.

‘Denk er nog maar over na... Wellicht ben ik hier volgende week ook.’ Liam draaide zich om en liep weg.

Dodger dacht na. Misschien was het niet zo’n slecht idee om op het aanbod van Liam in te gaan. In elk geval tot hij een betere oplossing had gevonden. ‘Wacht...’ zei hij haastig. ‘Ik ben geïnteresseerd. Maar tachtig procent is veel... Dit is alles wat ik op dit moment heb.’

Liam stond stil. ‘Vijfenzeventig. Laatste aanbod – ik ga niet verder onderhandelen.’

Dodger zweeg even.

‘Oké.’

‘Verstandige keuze. Doe je ding. Ik ben bij de ingang; over tien minuten vertrek ik. Ik zie je zo dadelijk.’

Hij liep weg. Charlie kwam net aanlopen en keek hem na. Hij wierp

een vragende blik op Dodger en gebaarde naar Liam, die ondertussen al bij de ingang met iemand stond te praten. ‘*Whatsup* met Liam Bloodworth?’

Dodger keek hem verbaasd aan. ‘Jij kent hem? Had jij hem over me verteld?’

Charlie knikte. ‘Ik ken hem een beetje. Veel geld. Veel invloed. Overall. Af en toe heeft hij een leuke aanbieding voor me... Dan kan ik een gevecht in een andere stad doen, waar mensen kunnen gokken. De winst voor mezelf is vergelijkbaar met hier, maar het is wel extra geld – dus altijd welkom. En hij zet dan geld in op mij, omdat een nieuweling die niet geregistreerd staat, vaak een hoge quoterings krijgt.’

‘Oké...’ Dodger stuurde naar Liam.

‘*Anyway*... wat wilde hij van je?’

‘Hij heeft me een tijdelijke kamer aangeboden.’

‘Hmm... en hoeveel moet je aan hem geven?’

‘Driekwart van m’n winst.’

Charlie keek bedenkelijk in de richting van Liam. ‘Wees voorzichtig; je kunt hier weinig mensen vertrouwen. En Liam Bloodworth – nou ja, hou hem te vriend, zou ik zeggen... O, en doe ook maar alsof ik je niks over hem heb verteld, mocht hij ernaar vragen.’

Dodger knikte. ‘Komt goed.’

‘Wat doe je morgenavond trouwens?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik weet niet... Een familiebezoekje of zo?’

Charlie grinnikte. ‘Als je zin hebt, kunnen we samen trainen... Ik ben hier zo’n vijf avonden in de week. Meestal rond middernacht is het hier rustig.’

‘Tot hoe laat is het hier open?’

‘Altijd – althans, de trainingszaal.’

‘Oké... Ik zal er zijn.’

‘Mooi. Dan gaan we in *beast mode* trainen.’ Charlie sloeg hem op zijn rug. ‘Ik spreek je later.’

Dodger stond op. Aan de verre kant van de loods stond een gedaante

in het zwart. De rest van de menigte was al weg of liep nu richting de uitgang, maar deze persoon leek vanonder een kap Dodgers bewegingen te volgen. De gedaante wendde zich af en trok zich terug. Dodger dacht een glimp van gele ogen te zien. Een wapperend gewaad werd opgeslokt door schaduwen. Hij haastte zich erachteraan naar buiten, maar was te laat. De omgeving was verlaten.

3. *De Bloodworths*

Dodger stapte uit Liams antraciete auto. De natuurlijke omgeving wekte de illusie dat ze een stuk langer dan een kwartier hadden gereden. Hij keek uit op een villa die omringd was door een strak onderhouden landgoed. Aan weerszijden van de gigantische tuin stonden marmeren standbeelden die met vervlochten bloemen begroeid waren.

Liam ontgrendelde de traliepoort in de zwart geschilderde ommuring. Ze reden over de oprijlaan tot het bordes. Even later stonden ze in de villa, in een hal met een plafond van zeker zes meter hoog. Aan de lichtgrijze muren hingen schilderijen van natuurgebieden.

. ‘Welkom... in mijn nederige stulpje,’ glimlachte Liam.

Dodger keek zijn ogen uit. Hij kon veel zeggen over het huis, maar “nederig stulpje” waren waarschijnlijk de minst toepasselijke woorden om het te beschrijven. De woonkamer bood uitzicht op een boomgaard, omringd door een ijzeren hek.

Plotseling hoorde hij een geluid in de hal. De deur vloog open en een zwarte labrador draafde binnen. Hij staarde Liam een aantal tellen afwachtend aan, om vervolgens met open bek voor Dodger te gaan staan. Dodger aaide het beest over zijn kop.

‘Heb je trek?’ vroeg Liam. ‘Niet jij, Laki – jij hebt ongetwijfeld al genoeg gehad,’ voegde hij eraan toe toen de hond kwispelend zijn kop naar hem toe boog.

Dodger keek op en knikte.

‘Vandaag zal ik iets voor je regelen, hierna mag je je eten zelf regelen.’

‘Geen probleem,’ zei Dodger.

Kort daarna betrad Liam de kamer met een bord vol druiven en een

in stukken gesneden ham. De geur van de ham kwam Dodger tegemoet terwijl hij het bord naar hem toe schoof.

‘Dankjewel.’ Dodger nam een hap. Zoiets had hij nog niet eerder geproefd in de afgelopen twee maanden. In de gevangenis had hij voornamelijk vreemde mengseltjes voorgeschoteld gekregen, waarvan hij niet wilde weten waar deze van gemaakt waren.

Liam ging tegenover hem zitten en staaarde hem lang aan. ‘Voor de goede orde... Ik waardeer het dat je me hebt verteld over de afgelopen twee maanden – maar ik stel voor dat je deze periode... *ook* vergeten bent, wanneer je tegen mijn vrouw en kinderen spreekt. Ze hoeven niet te weten dat je tijd in de gevangenis hebt gespendeerd. Duidelijk?’

Dodger knikte.

‘Even een aantal afspraken. Je komt niet binnen via de voordeur; aan de zijkant is een veranda. Je neemt geen mensen mee hiernaartoe. Geen geluiden. Je komt nergens aan – en zeker niet aan mijn collectie schilderijen en beelden. Als er ook maar *iets* mist in het huis, al is het maar een theelepel, weet ik je te vinden. En het belangrijkste: je behandelt mijn vrouw en kinderen met respect – *als* je ze al ziet. Je vertoont je niet in de huiskamer, tenzij mijn vrouw je hiervoor uitnodigt. Verder ben je onzichtbaar.’

‘Dat lijkt me niet zo moeilijk hier...’

‘Mooi.’ Liam zweeg en bestudeerde hem nog grondiger, tot Dodger zich er ongemakkelijk bij begon te voelen.

‘Kan ik iets voor je betekenen?’ vroeg Liam uiteindelijk.

Vragend keek Dodger hem aan nadat hij net een gretige hap had genomen.

‘Om te zorgen dat je blijft winnen, bedoel ik. Ik moet je nageven: het zag er niet onaardig uit wat je deed. Maar het lijkt me – voor jou – essentieel dat je wedstrijden blijft winnen de komende tijd, denk je niet?’

Hij knikte. ‘Zeker,’ antwoordde hij met zijn mond nog halfvol. ‘Maar ik ga liever zo snel mogelijk op zoek naar antwoorden over mezelf... Naar mensen die mij kennen of me verder kunnen helpen...’ Hij

dacht na. ‘Zou ik geen oproep in een krant kunnen laten zetten of zo?’

Liam staaarde hem een paar tellen aan. Toen grinnikte hij. ‘Dat is vast een goed idee – als je snel dood wil.’

Dodger verslikte zich. ‘Dood?’

‘Luister goed wat ik je ga vertellen,’ zei Liam zacht. ‘Je hebt in de gevangenis gezeten... Je kunt vechten... Als jij een oproep in de krant doet, zal je ongetwijfeld oude bekenden terugzien.’ Hij boog zijn hoofd iets dichters naar Dodger toe. ‘Je komt niet in Carmariz terecht omdat je een pak sigaretten hebt gestolen, begrijp je? Ik snap dat het lastig is... maar het beste wat je kunt doen, is voorlopig hier blijven en hopen dat je geheugen – of een deel daarvan – terug zal keren. Dat is een beter plan dan jezelf als schietschijf aanbieden voor de spoken uit je verleden.’

Dodger zweeg en liet de woorden van Liam bezinken. Op dat moment hoorde hij de traliepoort buiten opengaan. ‘Je gezin?’ vroeg hij.

‘Ja – ja, dat denk ik wel,’ zei Liam terwijl hij licht geschrokken op zijn horloge keek.

Kort daarna ging de deur open en een vrouw in de veertig met donker haar en groenbruine ogen stapte de kamer binnen. Ze stond abrupt stil toen ze Dodger opmerkte.

‘Je bent vroeg, lieverd,’ zei Liam. ‘Ik had jullie nog helemaal niet verwacht.’

‘Dat is duidelijk, ja...’ De blik van zijn vrouw liet weinig te raden over. Ze liep naar Dodger toe en toverde met moeite een glimlach op haar gezicht. ‘Ik ben Eleanor, Liams vrouw.’

‘Ik ben Dodger.’ Hij schudde haar hand terwijl de deur opnieuw openging en Liams dochters binnenkwamen. Zijn blik bleef een paar tellen hangen bij de oudste dochter en zijn mond viel een stukje open. Ze had lang, donker haar met rode highlights en opvallende goudbruine ogen. Haar zusje leek op haar. Ze keken Dodger aan met dezelfde blik als hun moeder en bleven op afstand.

‘Dit zijn mijn lieve dochters: Roxy en Lysa...’ zei Liam en Dodger hoopte dat hij niet had gezien hoe hij naar Roxy had gestaard. Liam leek

echter meer bezig met wat zijn gezin van zijn onverwachtse gast vond. Hij wierp een lichtelijk ongemakkelijke blik op zijn dochters. ‘Kayle heeft weer wat moois van jullie haar gemaakt; ze blijft me verbazen...’ glimlachte hij, in een opzichtige poging om de aandacht van Dodger af te halen.

Zowel Liams vrouw als zijn oudste dochter keek hem ijzig aan. ‘Grappig dat ze je blijft verbazen, aangezien het je normaal gesproken zelden opvalt als je dochters bij haar zijn geweest... Kan ik jou even spreken, Liam?’

Ze wierp een korte blik op Dodger en Liam liep met een quasi onwetend gezicht achter haar aan. Ze sloot de tussendeur en even was het stil.

‘... de *zoveelste* keer, Liam!’ hoorde Dodger haar zeggen.

Hij glimlachte naar Roxy en Lysa, die hem nog veel uitgebreider bestudeerden dan Liam.

‘Waar kom je vandaan?’ vroeg Lysa.

‘Dat... vraag ik mezelf ook af,’ zei Dodger.

Roxy keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. Voordat hij iets kon uitleggen, vroeg ze: ‘Hoelang blijf je hier?’

‘Ik – uhm – geen idee... Jullie vader had het voorgesteld – maar het zal vast niet voor langere tijd zijn, denk ik...’

‘Je weet wel veel, hè?’ zei Roxy. ‘Maar nee, ik denk ook niet dat het voor langere tijd is.’ Ze wierp hem een koele blik toe en verliet de kamer.

Lysa lachte naar hem. ‘Mijn zus houdt niet zo van onverwachts bezoek.’

Op dat moment opende Liam de deur. ‘Loop maar mee,’ mompelde hij. ‘Ik zal je laten zien waar je voor nu kunt blijven.’

Dodger volgde hem de trap op. Kort daarna stapten ze een kamer in die bij lange na niet zo goed was onderhouden als de rest van de villa. Er stond een oud bed. De kamer was klein en donker, maar had een breed raam met uitzicht op een stenen gebouw dat een paar honderd meter verderop boven een aantal bomen uittorende.

‘Hier kan je voorlopig slapen. Ik zal je straks een tandenborstel en een handdoek geven... En wellicht heb ik nog wat dumbbells in de kelder liggen. Nog iets anders nodig?’

Dodger schudde zijn hoofd. ‘Vind je vrouw het geen probleem dat ik hier ben?’

‘Dat zijn mijn zaken,’ antwoordde Liam kortaf. ‘Ik regel het.’

Hij knikte langzaam. ‘Oké.’

‘Voel je vrij om eenmalig een rondje door het huis te lopen – zoals ik zei: ik heb een aardige collectie schilderijen.’

Even later liep Dodger door de hal. Hij stapte een donkere kamer binnen waar een aantal zwakke lampen brandde. De muur hing vol met schilderijen en op de vloer lag een collectie tegen elkaar gestapeld. Een donker schilderij met felle kleuren in het midden trok zijn aandacht. Hij staarde er een paar tellen naar. Een arena in de nacht die in brand stond. Op de een of andere manier kreeg hij er een vreemd gevoel bij. Alsof hij het tafereel eerder had gezien.

‘Bevalt het je hier tot nu toe?’

Geschrokken draaide Dodger zich om. Hij keek in de groenbruine ogen van Eleanor, die met haar armen over elkaar in de deuropening stond.

‘Ja – zeker. U heeft een erg mooi huis.’

De glimlach op haar gezicht was dit keer niet geforceerd. ‘Dankjewel. Ik wilde je niet laten schrikken.’

Hij zweeg even. ‘Ik wil u niet tot last zijn, mevrouw...’

‘Dat ben je niet. Mijn man heeft alleen de vervelende gewoonte om niet eerst met mij te overleggen – maar daar kan jij niets aan doen. Als je wil, kan je zo dadelijk met ons mee-eten. Dan weet ik meteen wie ik in huis heb.’

‘Dank u wel... graag.’

‘Mooi. We eten over een half uur.’

Ze wilde zich omdraaien, maar bewoog haar blik toen van Dodger naar het schilderij. ‘Ik vind dit zo ’n afzichtelijk schilderij... Liam heeft

het pas een aantal weken. Ik begrijp nog steeds niet wat hij erin ziet.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Het zal in elk geval nooit in de woonkamer komen te hangen.’

‘Dat kan ik me voorstellen.’

Ze verliet de kamer en hij staaarde nog een paar tellen naar het schilderij. Toen liep hij verder over de eerste verdieping, waar de meeste deuren open stonden. Zijn eigen kamer leek een hokje vergeleken bij de andere slaapkamers, al zei dit meer over de andere kamers. Hij botste bijna tegen Roxy op in de hal.

‘Sorry,’ zei Dodger. Hij zweeg even. ‘Mooi huis...’

Ze keek hem met samengeknepen ogen aan. ‘Prachtig,’ zei ze. Ze bestudeerde hem van top tot teen. ‘Geniet er maar van zolang het kan. Je bent hier niet de eerste – en vast ook niet de laatste.’

‘Je bedoelt – doet je vader dit vaak?’

Roxy knikte. ‘Als hij er maar geld mee verdient. Dacht je dat hij jou zo graag wilde helpen?’

‘Wat is er gebeurd met anderen?’

‘Ja...’ zei ze zacht. ‘Dat is de vraag, hè? Ik heb ze in elk geval nooit meer teruggezien. Maar ik hoor nog weleens wat vanuit de kelder.’

Dodger grinnikte.

‘Denk je dat ik een grapje maak?’

‘Nee hoor, ik geloof je. Kom je me wel een keertje opzoeken als ik in de kelder opgesloten zit?’

Er verscheen een korte lach op haar gezicht, die ze snel verving door een onverschillige blik. ‘Ik zou er niet op rekenen.’

Ze liet haar blik een paar tellen op hem rusten. Toen verliet ze de hal.

Hoewel het eten Dodger goed smaakte, kon hij er nauwelijks van genieten. Liam had zijn vrouw verteld over zijn geheugenverlies, waar hij tijdens het eten uitgebreid over werd ondervraagd. Hij vertelde over de afgelopen dag en voelde zich nog ongemakkelijker toen hij moest liegen over zijn eerste herinnering sinds zijn geheugenverlies. Een andere optie had hij niet. Elke keer dat Eleanor een vraag stelde waarop

hij moest liegen, leek Liam het vleesmes in zijn hand iets steviger te omklemmen met een strakke blik op Dodger gericht. Roxy en Lysa zeiden weinig tijdens het eten, maar hielden hem constant in de gaten terwijl hun moeder het gesprek met hem voerde. Eleanor kwam weliswaar vriendelijk over; toch was hij blij toen het diner voorbij was.

De volgende avond betrad Dodger het erf voor de loods. Slechts een aantal hanglampen verlichtte het donkere industriegebied. Hij vroeg zich af of Charlie er al was. Het zag er verlaten uit. Ineens leek het lang niet meer zo'n goed idee om deze plek midden in de nacht te bezoeken.

Een koude windvlaag sneed door zijn vest heen. Hij trok zijn capuchon iets verder over zijn hoofd en bewoog zijn gezicht en schouders onwillekeurig naar elkaar toe. Misschien had Charlie hem in de maling genomen. Een oude loods die nooit sluit en die midden in de nacht open is om te trainen? Hoe had hij dat kunnen geloven? Hij probeerde naar binnen te turen, waar geen enkel licht brandde. Net toen hij wilde kijken of de deur open was, voelde hij een hand op zijn schouder.

Geschrokken draaide hij zich om.

‘Slecht geweten?’ Charlie keek hem grijnzend aan. ‘Ik dacht al: die komt niet meer.’

Dodger haalde opgelucht adem. ‘Ik begon even te denken dat je er niet was...’

‘Niet aan deze kant; was ik je vergeten te zeggen. De trainingszaal is in de kelder, bij de ingang aan de andere kant. Kom mee.’

Hij volgde hem over het donkere erf.

‘Weet je al iets meer?’ Charlie wierp een schuine blik achterom.

‘Meer?’

‘Waar je vandaan komt, hoe je heet – dat soort shit.’

‘Nee. Ik weet ook niet zo goed waar ik moet beginnen...’

‘Niet?’ Charlie gebaarde naar de loods, en de fantomen van de joe-lende menigte die hem daar had toegejuicht. ‘Er is één ding dat je wel weet. Je bent een vechter. Dat betekent dat er mensen kunnen zijn die jou kennen in dit wereldje.’ Charlie zweeg even. ‘En dat maakt het niet

per se makkelijk. Je weet niet of er mensen zijn die jou zoeken, om een verkeerde reden. En ik weet niet veel van geheugenverlies... maar ik durf wel te zeggen dat je niet van de één op de andere dag hebt leren vechten. Het is niet veel... maar het is een aanknopingspunt. Wel één waar je heel voorzichtig mee moet zijn.'

Charlies theorie bevestigde wat Dodger zelf al eerder dacht: het gevecht in de loods kon onmogelijk zijn eerste gevecht zijn geweest. Hij knikte langzaam. 'Je hebt gelijk.'

'Natuurlijk heb ik gelijk – zo, we zijn er.'

Hij duwde tegen de ijzeren deur die piepend openging. Ze werden verwelkomd door het onaangename licht van de tl-buizen aan de betonnen wanden. Er zaten gaten in de vloer en in de muren. De zaal stond vol met apparaten, boksballen en gewichten die er oud en slecht onderhouden uitzagen.

'We zijn de enigen. Beter.' Charlie trok zijn vest uit. Boven de rand van zijn laag uitgesneden hemd zag Dodger een deel van een tatoeage van een adelaar uitsteken.

Charlie zag hem kijken en grinnikte. 'Ja, in dat opzicht ben ik net als al die andere kneuzen hier; amper genoeg geld om rond te komen en toch een tattoo laten zetten.' Hij strekte zijn armen. 'Je zou Terrence moeten zien. Die man wint één keer in de zoveel tijd een gevecht... loopt altijd te klagen dat hij financieel wordt genaaid aan alle kanten. Ondertussen zit z'n hele lichaam vol met tatoeages, die duizenden Dalari waard moeten zijn bij elkaar. Durf te wedden dat ie zelfs een drol op z'n reet heeft laten tatoeëren.'

Hij kraakte zijn nek en trok een paar zwarte handschoenen aan. 'Ben je er klaar voor?' Hij liep naar de dichtstbijzijnde boksbal, waarna hij een paar stevige stoten uitdeelde. Dodger wreef in zijn handen en volgde zijn voorbeeld.

Bezweet zaten ze tegen een ijsskoude muur. Dodger nam een slok water. 'Wat is je plan na deze loods?' vroeg hij.

Charlie gluurde vragend vanachter een handdoek waarmee hij het

zweet van zijn gezicht veegde.

‘Je bent al een tijd niet verslagen, toch?’ zei Dodger. ‘Zou je niet professioneel kunnen vechten – een plek met meer bezoekers of zoiets?’

‘*Sure*, ik zou legaal kunnen gaan... Ik heb de pro’s weleens zien vechten. Eerlijk: een beetje training en ik zou die nummer één zo kunnen pakken. Jij ook.’

‘Waarom doe je dat niet?’

Charlie grinnikte. ‘Dat gaat me jaren kosten. Je moet onderaan beginnen. Niemand vindt het daar interessant dat je wat overwinningen in een verrotte loods op je cv hebt staan. Daar zijn regels.’

‘Hmm... maar uiteindelijk zou het beter zijn dan de loods, of niet?’

‘Uiteindelijk wel, ja. Maar in die tussentijd ben je *fucked*. Aan alle niveaus daaronder verdien je geen hol terwijl er veel tijd in zit – alleen al met reizen... Keuze snel gemaakt dan, toch? Dan maar illegaal; hier kan ik van leven. Ik verdien af en toe wat bij met wat werk in de haven. Maar een gevecht winnen levert meer op dan drie volle weken in de haven werken, dus ik besteed m’n tijd voor een groot deel aan trainen.’ Charlie haalde een doosje uit zijn zak en stak een sigaret op. ‘Rook je?’ vroeg hij met zijn kaken op elkaar geklemd.

Dodger schudde zijn hoofd. ‘Niet dat ik weet. Afgelopen tijd in ieder geval niet; denk dat ik dat zo ga houden.’

‘Verstandige keuze. Misschien moet ik ook maar eens gaan stoppen, aangezien ik binnenkort een serieuze tegenstander kan krijgen.’

‘Denk je dat we snel tegen elkaar moeten?’

Charlie blies schokkend een rookwolk uit. ‘*No way*. Onze matchup gaan ze sowieso uitmelken, let maar op. Nu ze hebben gezien wat jij met Polazki hebt gedaan, gaan ze je eerst een publieksfavoriet maken. Komende matches krijg je waarschijnlijk matige tegenstanders. Ze gaan langzaam opbouwen en mensen laten smeken om betere tegenstanders voor je. Zoveel mogelijk geld verdienen en nog meer publiek trekken.’

‘In dat geval zal ik maar meteen beginnen met voorbereiden op *ons* gevecht.’

‘Ik ben er meestal niet zo van om tegenstanders te onderschatten...

maar ja – als je dit met Polazki kunt, durf ik wel te zeggen dat je alle tegenstanders die onder hem staan, gaat verkrachten.’ Hij depte wat zweet van zijn armen en nam een slok water. ‘Maar ik zeg je eerlijk: ik kijk wel uit naar ons gevecht... Laten we afspreken dat we allebei op ons best zijn die dag. En dat we ons niet gaan inhouden als het zover is. Afsproken?’

‘Deal. Dus steek je sigaret maar snel uit, anders kom je binnenkort in het rijtje van Polazki.’

Charlie grijnsde. ‘Ik ga snel beginnen met stoppen... maar ik denk dat ik er nog eentje neem om het af te leren. Moet kunnen.’

Ze zwegen. Dodger staaarde in gedachten voor zich uit.

‘Wat?’ vroeg Charlie.

‘Carmariz...’ zei Dodger zacht. ‘Ik moet terug.’

‘Terug? Je bent er net uit,’ grinnikte Charlie. ‘Waarom zou je terug willen?’

‘Ze moeten daar meer over me weten.’

‘Dat zou kunnen... maar dat wisten ze dan toch ook al toen je daar zat? Toen hebben ze je ook helemaal niets verteld terwijl je het – neem ik aan – zo’n beetje aan iedereen gevraagd hebt?’

‘Klopt, maar toen zat ik daar vast... Misschien kunnen ze me nu wel iets vertellen, nu ik vrij ben... toch?’

Charlie nam een laatste trek van zijn sigaret. ‘Ik wens je succes. Geloof me; ze gaan je niets vertellen. Helemaal niets. Ja, misschien als je een pistool op het hoofd van de directeur houdt. En dan mag je daar meteen blijven of sturen ze je naar een gevangenis voor volwassenen. Daarnaast: negentig procent van de tijd vaart Carmariz rond op zee. En er is geen vast punt waar ze aanmeren, dus waarschijnlijk ga je ze toch niet vinden.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Vergeet Carmariz.’

‘Hoe kan ik Carmariz vergeten als dat de enige plek is waar iemand iets over me weet?’

‘Ik snap je, man – echt.’ Hij glimlachte. ‘Maar Carmariz is niet de enige plek waar iemand iets over je weet. Dat kan niet anders.’ Hij stond op. ‘Mooi geweest hier, tijd om te gaan.’

4. *Het Zuiden*

Hij was alleen in de kille zaal. Het was schemerig. De ijzeren stoel onder de hoge blauwe koepel was leeg. De jonge man trok zijn wijde kap verder over zijn hoofd. Een rode gloed van zijn ogen gleed over zijn handen.

Zijn pupillen schoten opzij toen er iets in het duister bewoog. Een spierwitte wolf van zeker anderhalve meter hoog verscheen vanachter de ijzeren stoel. Zijn vacht weerkaatste het blauw van de koepel. Hij stond stil en staarde een paar tellen in de glanzende rode ogen van de bezoeker. Deze staarde terug en verroerde geen vin. Toen nestelde de wolf zich tegen de stoel en sloot zijn ogen.

‘Zo te zien kent Caesar je nog.’

De jonge man draaide zich om. Een lange, in paars gehulde gedaante met een kap op betrad de hal.

‘Meester Shunnay...’ Hij boog.

‘Devil 1... Dat is lang geleden, mijn vriend.’ Een brede grijns gleed over het gezicht van de man. Hij had een ringbaard die eindigde in een lange sik en zijn ogen gingen schuil onder een kap.

‘Het gevoel dat mij bekruipt als ik naar je kijk... dat moet ongetwijfeld het gevoel zijn van een trotse vader.’ Hij grinnikte ijszig terwijl de wolf op hem af kwam. ‘Je training en je aanwezigheid in het Zuiden verlopen voorspoedig, naar wat ik hoor. Mijn vertrouwen in je ontwikkeling betaalt zich met de dag meer uit.’

‘Dank u, meester Shunnay.’

Shunnay liet een magere hand over de kop van de wolf glijden en staarde naar de vacht van het beest. ‘Dieren hebben me altijd gefascineerd... Ze hebben doorgaans beter in de gaten dan mensen wie te vertrouwen is en wie niet... en je weet precies wat je aan ze hebt.’ Hij